

om̄is qui inuocauerit nomē domini. saluus erit. Hoc est quod Petrus alibi ait: Quia non est personarum acceptor deus, sed in omni gente qui timerum & operatur iusticiā, acceptus est illi. Quæ cum ita sint, perspice o homo quantum ualeas, & perpende quid debeas, ut tandē uilis esse tibi desinas, ut uel per hoc erubescendis subiacere uitis dedigneris, dū generositate tuā de creatoris ac reparatoris dignitate imiteris. Habet causas quibus se ipse cōfundat. Cur dignis dominis ficto corde subdatur, cui gloria promittitur æterna? Ac si gemino priuilegio diuinæ imaginis participatione uidebaris honoratus, efficeris etiam commercij nobilitate preciosus. Vnde ergo ita fortis esse possis contra hostem tuū, interroga statum tuū, quā tibi dñs ad debellandū in mēbris tuis mundi principē, ac spirituales nequitas superandas, liberā contulerit facultatē. Ac sic impossibile nō putes, te transferri ut cælestia obtineas, si aërias deuceris potestates. Non ergo te degenerem ac despectum faciat uira, quem uel factura probatur illustrē protulisse, uel gratia: sed cursum suum fideles Christi ad superna fiducialiter attollant. Nam qui se cælesti precio uident redemptos, ad cælestia non dubitent præparatos, per dñm nostrū Iesum Christū, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

FERIA QVARTA

Pentecostes. Iohan. VI.

In illo tempore dixit Iesus turbis Iudeorum: Nemo potest uenire ad me, nisi pater qui misit me, traxerit eum. Et rel.

Quid est, nemo potest uenire ad me, nisi quia nemo potest credere in me, nisi pater qui misit me, traxerit eum? **U**lle uenit, quem gratia dei præuenit, cui cum **Propheta** dicamus: **Misericordia eius præueniet me.** **E**t iterum: **Misericordia eius subsequetur me.** **P**ræueniet uelle, subsequetur perficere. **T**rahit autem pater ad filium eos, qui propterea credunt in filium, quia eum cogitant patrem habere deum. **D**eus enim pater æqualē sibi genuit filiū. & qui cogitat atque in fide sua sentit & ruminat æqualē esse patri eū in quē credidit, ipsum trahit pater ad filiū. **Q**ui enim **Christo** suo dicit, **Non est deus uerus, non trahit eū pater, sed sua peruersa cogitatio trahit eum ueritati non consentire.** **U**lle tractus est à patre, qui ait, **Tu es Christus filius dei uiui:** cui dñs inquit, **Beatus es Simon Bariona,** quia caro & sanguis nō reuelauit tibi, sed pater meus qui in cælis est. **I**psa reuelatio, ipsa est attractio. **D**um enim dixit, **Nemo potest uenire ad me, nisi pater qui misit me, traxerit eum,** continuo subiunxit: **Et ego resuscitabo eum in nouissimo die.** **R**edit quod sperat, uidebit quod adhuc non uidentem credidit, manducabit quod esuriit, satiabit eo quod sitit. **V**bi? **I**n resurrectione mortuorum, quia [Ego resuscitabo eum in nouissimo die.] **E**st scriptum in prophetis. **E**t erunt omnes docibiles dei. **Q**uare hoc dixit o Iudæi? pater uos nō docuit, quomodo potestis me cognoscere? **O**mnes regni illius homines, docibiles dei erunt, non ab hominibus audient. **E**t si ab hominibus audiunt, tamē quod intelligunt, intus datur, intus coruscat, intus reuelat. **H**omines foris uerbum sonare possunt, sed inuicem laborant, nisi intus deus docens aperit sensus. **U**lle est deo docibilis, quem

psalm. 58.
psalm. 22

Matth. 16

Jeremi. 31

deus int^o ueritatis instruit agnitioe & amore. Dis
qui audiuit a patre & didicit. venit ad me. Quō
 trahit pater docēdo & delectat, nō necessitate ponē-
 do? Quia nemo necessitate credidit, sed uoluntate. Fi-
 lius dicebat, pater docebat. Homo qui uidebatur, lo-
 quebatur, sed deus in corde audientis interius doce-
 bat. Ideo subiungit: Non quia patrē uidit quis-
quam, nisi is q̄ est à deo, hic uidet patrē.] Ego sum
 à patre, & ideo patrē uideo. Quid est autē trahi à patre
 nisi discere à patre? Quid est discere à patre, nisi audi-
 re p̄rem, nisi audire uerbū p̄ris .i. me? Ne forte ergo
 cū dico uobis, [Ois q̄ audiuit à p̄re et didicit,] dicatis
 apud uos: Sed nūquā uidimus patrem, quō autē discere
 potuimus à patre? à me ipso audite. [Non quia pa-
 trem uidit quisquā, sed qui est à deo, hic uidit patrē.]
 Ego noui patrē, ab illo sum: sed quō uerbum ab illo
 cuius est uerbū, nō quod sonat & transit, sed quod ma-
 net cum dicente, & trahit audientem. Amē amē di-
co uobis, qui credit in me, habet uitā aeternā.
 Reuelare se uoluit dñs quid esset. Nā cōpendio dice-
 re potuit: Qui credit in me, habet me. Ipse em̄ Chri-
 stus uerus deus & uita aeterna. Qui ergo credit in me,
 uenit ad me: & qui uenit ad me, habet me. Quid est
 autē habere me? Habere uitam aeternā. Mortē assump-
 sit uita aeterna, mori uoluit, sed de tuo o homo, non
 de suo. Accepit à te, ut moreretur pro te. Assumpsit
 ergo uita mortem, ut uita occideret mortem. Nam
 qui credit, inquit, habet uitā aeternā, nō quod patet,
 sed quod latet. Vita em̄ aeterna ē uerbū quod in prin-
 cipio erat apud deū, & deus erat uerbū, & uita erat
 lux hoīm. Mori uenit, sed tertia die resurrexit. Ego
sum (inquit) panis uitæ. Et unde sup̄biebant: Pa

tres uestri (inquit) manducauerunt manna in deserto. & mortui sunt. Quare manducauerunt, & mortui sunt? Quia quod uidebant, credebāt: quod nō uidebant, non intelligebant. Ideo patres uestri, quia similes estis illorū, murmuratores patres murmuratorum filiorū. Manducauerūt Moyses & Aaron, & cæteri sancti qui fuerunt in populo, manna manducauerunt, & nō mortui sunt, q̄a spiritaliter uisibile cibū intellexerunt, spiritaliter esurientes. Alij manducauerunt, & p̄manserunt in infidelitate, sicut Iudæi audierunt loquentem Christum, sed non spiritaliter uerbis intellexerunt, ideo dixit eis: [Patres uestri manducauerunt manna in deserto, & mortui sunt.] Quamorte, nisi infidelitatis? Nam in cōmuni morte mortui sunt, & sancti qui fuerunt inter eos. Ideo signauit dñs his uerbis mortē spiritalē, non carnalē. Patres ergo istorū, i. mali patres malorū, infideles patres infidelium, murmuratores patres murmuratorū. Nā de nulla re magis deū offendisse ille populus dictus est, quā contra deū murmurando. Ideo dñs uolens ostendere talium filios, hinc ad eos cœpit: Quid murmuratis inuicē murmuratores, filij murmuratorū? [Patres uestri māducauerūt in deserto māna, & mortui sunt.] Nō quia malum erat, sed quia male māducauerūt. Hic est panis qui de cælo descendit. Hunc panē signauit manna, hunc panē signauit altare dei. Sacramēta hæc sunt, & illa fuerūt: in signis diuersa sunt, in re quæ significatur, paria sunt. Apostolū audi: **Nolo autem uos (inquit) ignorare fratres, quoniam patres nostri omnes sub nube fuerunt, & omnes mare trāsierunt, & omnes in Moysē baptizati sunt in nube & in mari, & omnes eandem escām spiritalē māducaue**

runt. **Spiralem** utiq; non corporalem escam: quia illi manna, nos alium spiritalem: sed patres nostri, non patres illorum: quibus nos similes sumus, nō quibus illi similes fuerunt. [**Hic est ergo panis de cælo descendens, ut si quis ex ipso manducauerit, nō moriatur.**] Sed quod pertinet ad uirtutem sacramenti, nō quod pertinet ad uisibile sacramētum: qui māducat inuis, non foris: qui manducat in corde, nō qui premit dente. **Ego sum panis uiuus qui de cælo descendi.** Ideo uiuus, quia de cælo descendi. De cælo descendit & manna: sed manna umbra erat, iste ueritas est.

Si quis manducauerit et hoc pane, uiuet in æternū. Et panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi uita. Hoc quando caperet caro, qd dixit panem carnem: Vocatur caro, quod non capit caro. Et ideo magis non capit caro, quia uocatur caro. Hoc enim exhorruerunt, hoc assimilatum esse dixerunt, hoc non posse fieri putauerunt. [**Caro mea est (inquit) pro mundi uita.**] **Notunt fideles corpus Christi, si corpus Christi esse non negligūt. Fiant corpus Christi, si uolunt uiuere de spiritu Christi. De spiritu Christi nō uiuit, nisi corpus Christi. Quisquis uere uult, credat in Christum, manducet spiritaliter spiritalem cibū, incorporetur corpori Christi, & nō sic putridum membrum quod refecari mereatur, sic pulchrum, sic sanum, sic aptum capiti suo.**

FERIA QUINTA
Pentecostes. Luca. IX.

In illo tempore Conuocatis Iesus duodecim apostolis, dedit illis uirtutem & potestatem